

Cal una vida coherent amb el missatge

En Ferran Canet Torra, fill de pares manresans, va néixer a Barcelona, el 6 d'abril de 1974. Viu al Líban, el país dels cedres. Va arribar-hi per primera vegada l'any 2007. És mossèn de la prelatura de l'Opus Dei i ens explica com es viu el missatge cristià en un país que és gresol de cultures.

21/09/2021

Abans d'entrar en conversa recordem més detalls del camí que ha seguit Mn. Ferran fins a arribar al Líban. Va estudiar a l'Escola Santa Anna, després a l'Escola Pia, i al Jaume Bofill de Barcelona. Es va llicenciar en Comunicació Audiovisual per la UOC i com a Mestre de Primària per la UB, durant un temps es va dedicar a la docència.

L'any 2007 va viatjar al Líban on va treballar durant tres anys. Després va realitzar i acabar els estudis de Teologia a la Universitat de Navarra. El 2011 va ser ordenat prevere a Roma per Mons. Xavier Echevarría, aleshores prelat de l'Opus Dei. Va tornar al Líban, fins al dia d'avui que aprofitem el seu breu pas per Barcelona per establir conversa.

Després de més de deu anys al Líban, encara el captiva pensar que la posta de sol que veu a la

platja de Tir és la mateixa de què gaudiria Jesucrist?

El fet de poder compartir alguna experiència de les que Jesús va viure és una manera molt concreta de prendre consciència que ser cristià significa, en primer lloc, haver-se trobat amb una persona que transforma completament la nostra existència. A més, les postes de sol al Líban molts dies són realment espectaculars.

L'any passat, a l'agost, una forta explosió va sacsejar el port de Beirut. Més de dos-cents morts, milers de ferits i molts danys materials. Com està ara la capital i la seva gent? Quina ajuda necessiten?

Costa fer-se una idea de la magnitud de l'explosió. Tot i conèixer la zona del port perquè hi he passat molt sovint, així com els barris més afectats perquè he viscut en un d'ells,

fins que no vaig anar-hi l'endemà de l'explosió no podia ser conscient del que m'explicaven i el que veia a les imatges. No és estrany que un any després encara hi hagi moltes cases que han de ser arreglades, malgrat l'esforç de moltes institucions per ajudar a qui no podia pagar les obres necessàries.

Parlar de com està la gent de Beirut i, en general molts libanesos, exigeix situar l'explosió dins d'un marc més ampli, on apareix també la revolució de finals del 2019, els efectes de la pandèmia i, sobretot, la crisi econòmica en la qual es troba el país: els bancs han bloquejat els comptes de la gent, la moneda libanesa ha perdut més d'un 90% del seu valor, l'estat ofereix poques hores d'electricitat per dia, manca gasolina, medicines... En els últims mesos s'ha viscut un nou èxode de libanesos fugint de la situació del país, desencantats, a més, de la classe

política que, escandalosament, no ha fet res per canviar la situació.

Per la seva història, localització geogràfica (amb frontera amb Israel i Síria), i composició de la societat (multicultural i interreligiosa) segur que el Líban i els libanesos tenen molt a dir quan a l'acollida de refugiats davant la crisi humanitària que vivim. Com ho veu?

És una qüestió molt complicada, on intervenen molts factors diferents, i que no té una solució senzilla. El Líban és un dels països amb la proporció de refugiats per habitant més alta del món, amb prop d'un 25% de la població. La seva economia ja estava tocada abans de la guerra de Síria. A més, cal tenir en compte que no sempre els refugiats comparteixen cultura o religió amb els qui acaben convivint. I per complicar-ho una mica més, Síria ha

estat ocupant el Líban fins fa poc temps.

Et pots trobar amb gent que quan li demanes col·laborar a millorar la situació de refugiats et pregunten l'origen o la religió dels qui rebran l'ajuda. I, segons la resposta, pots trobar-te amb una negativa. Això no vol dir que en el tracte concret entre la gent hi hagi necessàriament violència o menyspreu, malgrat una posició contrària a la presència dels refugiats.

En el conjunt d'una societat multicultural i interreligiosa, què hi aporta el missatge cristià i concretament el missatge de santedat enmig del món que va transmetre sant Josepmaria?

Més que el missatge cristià (o potser seria millor dir *abans de*) el què aporta a la societat és una vida coherent amb el missatge. El perdó, la misericòrdia, el respecte a tota

persona, la sinceritat, l'honestedat tenen molta força. Quan després la gent descobreix el motiu per viure així, que és viure plenament la vida cristiana per identificar-nos amb Crist, se senten atrets a conèixer més. Però si passa al revés, si el missatge no va acompanyat de la vida, al final pot ser fins i tot negatiu i no aportar.

Quant al missatge de sant Josepmaria, la crida a cercar la santedat en la vida ordinària, a santificar les ocupacions habituals, és comprensible per a molta gent. Al Líban un terç de la població és cristià, però molts busquen recolzar-se en fets extraordinaris. Descobrir que la santedat no significa fer miracles, tenir visions, etc. els permet comprendre que, efectivament, tots podem ser-ho, malgrat les nostres limitacions, i que Déu ens hi convida a tots a participar de la seva història.

El missatge cristià amb vostè també arriba a Dubai i Qatar, és cert?

En cert sentit és cert, tot i que em sembla més adequat plantejar-ho des d'una perspectiva diferent. Viatjo a Dubai i Qatar principalment per atendre fidels de l'Opus Dei i d'altres persones que viuen allà per motius professionals. Hi ha recessos mensuals i s'ofereix la possibilitat de parlar amb el mossèn per trobar una ajuda en la vida espiritual, o per a confessar-se. Però en aquests països la conversió al cristianisme està perseguida per la llei, especialment en el cas dels ciutadans autòctons. En aquest sentit no vaig a Dubai i Qatar com els missioners, sinó més aviat a ajudar els cristians que són allà a transmetre el missatge cristià a través de la seva vida i el seu tracte amb amics i companys de feina.

A la majoria dels països del Golf Pèrsic, és impressionant veure la feina que es fa a les poques esglésies que hi ha. Trobar-te una església on se celebren 21 misses els divendres (com passava a Doha abans de la pandèmia) és un autèntic xoc, i a molta gent li serveix per replantejar-se la manera de viure la fe.

En l'àmbit “ecològic”

La tesi doctoral en Teologia de mossèn Ferran tractava d'ecologia: “La dimensió moral de la qüestió ecològica.” «Laudato si'», és la segona encíclica del Papa Francesc i versa sobre la cura de la casa de tots. Aquest mes el Sant Pare fa una contundent crida a qüestionar els estils de vida i convida a prendre decisions juntament amb els joves per a viure una vida més sòbria i ecosostenible.

Un canvi d'estil de vida és necessari també per trobar una

solució a les crisis humanitàries de persones migrants?

Si ens plantegem la vida cristiana com l'esforç per intentar identificar-nos amb Jesús per la fe i per la manera de viure, cada petita acció pot plantejar-se com una decisió que ens pot acostar més a Ell, que pot ajudar-nos a ser una imatge més fidel, o el contrari. Això serveix per a qualsevol decisió, des de les més importants fins a les més petites.

En l'àmbit "ecològic", les meves decisions no canviaran el món, no resoldran els problemes del món, però poden col·laborar en aquest canvi, i, sobretot, són les que puc fer.

Si això serveix quan parlem de la naturalesa, amb més motiu quan parlem de les persones. Sovint no podem resoldre els problemes de la gent que ens envolta, dels que busquen una vida més digna en un nou país, però hi ha moltíssims

detalls petits que sí que depenen de mi, que són els que sí que puc fer: mirar als ulls de les persones que busquen ajuda, parar-nos a escoltar-los... transmetre que són persones tan dignes com nosaltres, i que no ens són indiferents.

Per acabar, va cap als 14 anys d'estada al país dels cedres, com resumiria la seva experiència? I com veu els joves que cada estiu hi van a fer un voluntariat?

La meva experiència ha estat fantàstica. I inimaginable. De la gent jove que ve cada any per ajudar en diferents tipus de treballs socials em quedo amb la fam que tenen de tornar, i amb l'alegria que descobreixen quan es llencen a dedicar-se als altres. Quan he tingut l'oportunitat, intento transmetre'ls la idea que no cal anar lluny per procurar viure així. A vegades et trobes gent que es poden passar

hores jugant amb nens refugiats que potser ni es plantegen jugar amb els seus germans.

La història de Ferran Canet és una més entre els fidels de l'Opus Dei que contribueixen a la missió evangelitzadora de l'Església catòlica ajudant a trobar el Crist en la feina, la vida familiar i les altres activitats ordinàries. El missatge es podria resumir així: Cercar Déu a la vida corrent.

*L'Opus Dei, des de la seva fundació el 1928, difon el missatge de la crida a la santedat de tots els batejats, en el compliment del propi treball i de les obligacions personals de cadascú. «L'esperit de l'Opus Dei [...] fa que cadascú compleixi les feines i deures del seu propi estat, de la seva missió en l'Església i en la societat civil, amb la major perfecció possible» (Sant Josepmaria, *Converses*, 16).*

L'expansió de la labor apostòlica de l'Opus Dei va començar l'any 1945 a Portugal, després s'anà estenent pels cinc continents. El 1996 arribà la labor a Estònia, Eslovàquia, Líban, Panamà i Uganda.

L'Opus Dei organitza en tots aquests països, entre altres activitats, direcció espiritual, recessos, xerrades doctrinals i classes de catecisme. Són obertes a qualsevol persona.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-
mossen-ferran-canet-liban/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-mossen-ferran-canet-liban/) (06/08/2025)